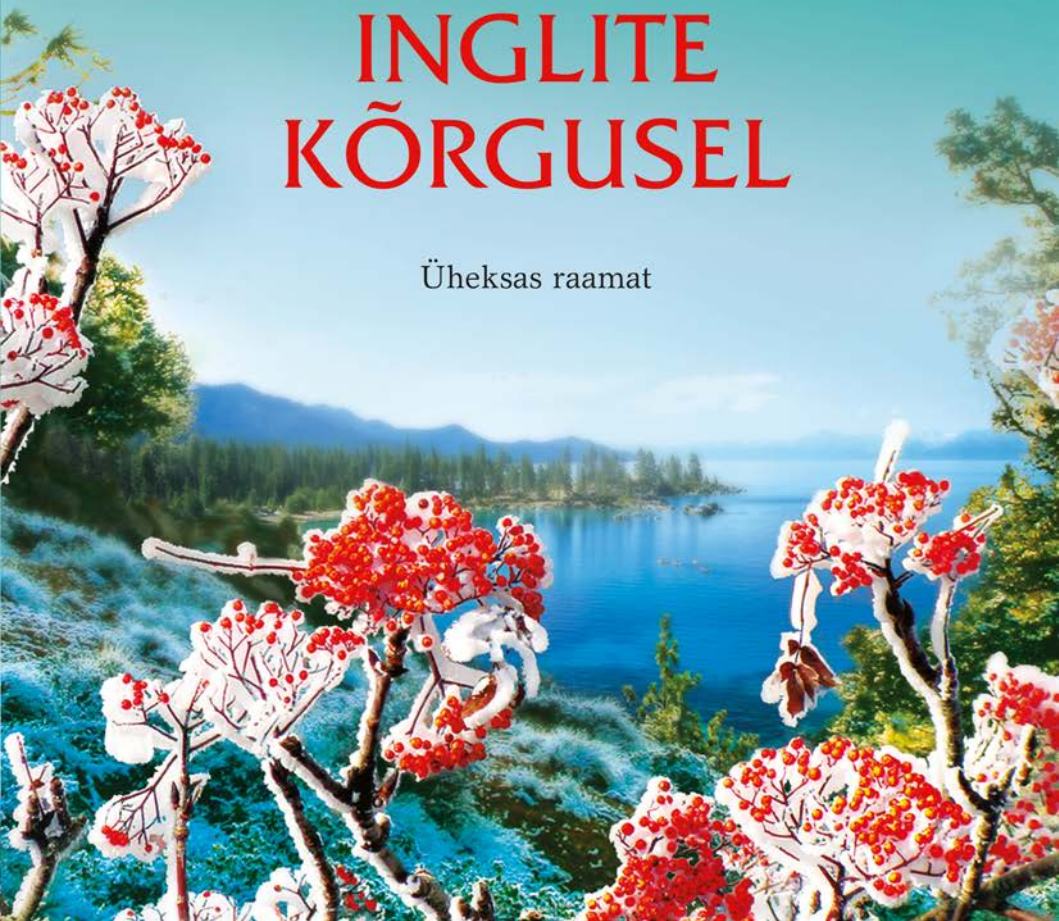

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

INGLITE KÕRGUSEL

Üheksas raamat

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Angel's Peak
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2010 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04393521
ISBN 978-9949-82-744-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Beki Keene'ile, kes mäletab kõiki üksikasju.
Täna sind armsa, pühendunud ja lojaalse sõpruse eest.
Pean kalliks kõiki su e-kirju ja külaskäike.*

ESIMENE PEATÜKK

Pärast seda, kui Neitsijõel oli päike loojunud, polnud Sean Riordanil enam millegagi meelt lahutada, kui ta just ei soovinud oma venna Luke'i majas kamina ees istuda. Ent vaikselt ja mugavalt istuda oli tema jaoks eriline piin, kui Luke ja tolle verivärske abikaasa Shelby teineteist kaisutasid ning omavahel kudrutasid. Vahel teeskles paarike väsimust, et õhtul kell kaheksa voodisse minna. Sageli tegi Sean nende elu lihtsamaks, suundudes mõnda suuremasse rannikuäärsesse linna vaatamisväärsusi nautima ja poodide vaateaknaid imetlema, lootes ühtlasi mõne naisega tutvust sobitada.

Sean oli U-2 piloot, kes töötas Neitsijõest mõnetunnise teekonna kaugusel Põhja-Californias Beale'i õhuväebaasis. Tal oli kogunenud hulk puhkusepäevi, millest ta võis üksnes üheksakümmend järgmisesse aastasse üle kanda. Järelikult tuli praegu kaks kuud aega surnuks lüüa. Vend oli äsja abiellunud ja Sean oli olnud tema isamees. Pärast pulmi oli Sean otsustanud Neitsijõeale jääda ja osa puhkusest välja võtta. Et Luke ja Shelby olid olnud koos juba umbes aasta, ei tundnud Sean, et tema sealviibimine noorpaari mesinädalaid rikub. Armunud kudrutamine polnud nende puhul seotud abiellumisega, vaid nad tundsid teineteise vastu siiani suurt kirge nagu äsjatutvunud.

Noorpaar rääkis palju lapsetegemisest – ja see oli Luke'i puhul üllatav. Ent Luke'i igaõhtune valmisolek proovida naist rasedaks teha ei üllatanud Seani põrmugi.

Päeval ajal oli Seanil alati ohtralt tegemist. Alustuseks kas või puhkemajadega, millesse Luke ja Sean olid kahasse investeerinud ning mida Luke nüüd täiskohaga haldas ja välja üüris. Samuti võis Sean tegelda jahi ja kalapüügiga – oli endiselt hirvejahihooaeg – ning lõhed ja forellid olid prisked. Ja jõgi voolas peaaegu ukse eest mööda. Luke ja tema abiline Art püüdsid nii palju kala, et Luke oli sunnitud kuuri ostma, elumajast sinna elektrijuhtmed vedama ja suurde sügavkülmikusse investeerima.

Mehele, kel oli aega jalaga segada, oli Neitsijõgi kahtlemata kütkestav paik. Sean oli hingelt loodusesõber ja oktoobrikuu võõpas mäed imeliselt värviliseks. Enam ei tulnud esimest lumesadu kaua oodata ja varsti pärast seda pidi ta Beale'i naasma. Kuid praegu ihkas ta üle kõige leida mõnusa baari, mille kamina ees lõõgastuda – ilma venna ja vennanaiseta, kes teineteist lakkamatult kaisutasid.

„Oled järgmiseks joogiks valmis, semu?“ küsis baarmen.

„Täna, pole tarvis. Ma ei tulnud siia arhitektuuri imetlema, aga pean ütleva, et need keerulised nikerdised avaldavad muljet,“ nentis Sean.

Baarmen puhkes naerma. „Kaks asja on mulle ilmselged. Sa ei ole kohalik ja sa oled sõjaväelane.“

„Hea küll, minu soeng võis mu reeta. Aga ülejäänud?“

„Me elame puiduriigis ja meie baarilett on üleni tammepuidust. Leti ehitamise ajal oli puit arvatavasti odavam kui naelad. Ja nikerdamis- oskus on siin kandis levinud. Aga mis sind meie linna toob?“

Sean rüüpas õlut. „Kulutan puhkusepäevi. Tulin vennale külla. Mul on veidi üle kuue nädala puhkust kasutada. Varem käisin koos venna baarides, aga tema ringitõmbamised on möödas.“

„Sõjavigastus?“ uuris baarmen.

„Sugudevaheline võitlus. Ta abiellus äsja.“

Baarmen lasi vilet. „Avaldan kaastunnet.“

Täna õhtul oli Sean maandunud Arcatas suurde ja uhkesse restoranbaari. Ta oli leidnud istekoha baarileti ääres, kust avanes ümbrusele

saja kaheksakümne kraadine vaade. Seni oli talle jäänud mulje, et kõik naised viibisid baaris abikaasa või kohtingukaaslasega, kuid see ei kahandanud Seani vaimustust – ta ei otsinudki alati flirdiobjekti. Vahel oli tore lihtsalt niisama vaadet nautida. Ja kuna ta pidi selles maailmanurgas aega veetma, polnud tal midagi selle vastu, et tutvuda mõne neiuga, kutsuda too välja ja võib-olla saada koguni lähedaseks.

Tema mõttekäik päädis hinnanguga: *Ahaa! Paistab, et olen saanud täistabamuse.*

Kostis naiste naeru, uks vajus lahti ja mõnusasti aega veetvad naised sisenesid baari. Isegi suure baariruumi teisest otsast oli näha, et tegemist on kaunitaridega. Esimene naine oli lühike, tõmmu ja hõrgutavalt volüümika kehaga. Ta paistis lopsakas ja pehme ning tõi Seani huulile naeratus. Teine oli pikk, peenike, sportliku välimuse ja sirgete siidiste blondide juustega. Ilmselgelt võimleja või jooksja – peene välimusega naine. Järgmisena sisenes keskmist kasvu punapea, kel oli kurvikas figuur, sädelevad silmad ja särav naeratus. Naiselik assortii, mõtles Sean heakskiitvalt. Ta polnud valiv – teda köitsid erinevad naisetüübid, mitte üks konkreetne. Ja teiste järel sisenes...

Franci?

Ei saa olla, mõtles Sean endamisi. Tal olid järjekordsed luulud. Talle oli ennegi korduvalt tundunud, et ta on Francit näinud, kuid see oli alati ettekujutuse vili. Pealegi kandis Franci juukseid pikas ja sirges soengus, aga selle naise mahagonikarva juuksed olid ülilühikeses soengus, mis mõjunuks iga teise naise peas mehelikult, aga temal? Ah sa mait, seksikam polnud võimalik olla! Naise tumedad silmad mõjusid hiigelsuurena. Ta võttis mantli seljast ja oli pisut saledam kui Franci, kuid mitte oluliselt. Ent tema kulmud olid täpselt sellised nagu Francil – tihedate ripsmetega suurte silmade kohal kõrgusid kaunid peenikesed ja väljakutsuvad kulmukaared. Selle peale hakkas Sean jälle Francist puudust tundma.

Naise mantli alt ilmus nähtavale õhuke kleit. Või mitte just õhuke, aga siidine. Tumelilla kleit langes lõdvalt õlgadele, oli pihast vööga kokku tõmmatud ja voogas vabalt põlvedeni. See rõhutas naise täiuslikke rindu, saledat pihta, kitsaid puusi ja pikki sääri. Franci oli haru-

harva kleiti kandnud, kuid Sean polnud seda pahaks pannud – naise pikad sääred ja trimmis tagumik ajasid teda liibuvates pükstes sama-võrd hulluks. Aga see kleit oli hea. *Väga hea.*

Neli naist istus restorani eesotsa akna lähedale lauda. Neil olid kaasas karbid, poekotid ja peokotid – kas tegemist oli kellegi sünnipäevaõhtusöögiga? Naine, kes sarnanes Seani endise kallimaga, tõstis jala üle põlve, paljastades kleidilõhiku vahelt oivalise reie. Oh sa! Seani pilk oli vormikale jalale naelutatud. Ta tundis kubemes pitsitust.

Ja siis puhkes naine naerma. Issand, see *oligi* Franci! Või kui mitte Franci, siis tema kaksikõde. Naine kallutas pea kuklasse ja tõi kuuldavale kirgliku naerupahvaka. Franci oli alati südamest naernud. Ja nutnud samuti.

Seani tabasid järsku vastakad tunded – talle meenus imeline naermine voodis pärast harjumuspäraselt imelist seksi, aga ka see, kuidas ta oli Francit nutma ajanud. Sellest oli tal üdini kahju.

Noh, kurat, ta võis ju naist nutma ajada, aga too oli teda nii meeletult närvi ajanud, et Sean oleks tahtnud seina sisse augu virutada! Franci võis olla üdini närvesööv. Ja mispärast? Sean mõtles järele. Nad olid olnud suhtes peaaegu neli aastat tagasi. Mida tegi naine praegu Arcatas? Pärast inetut lahkuminekut oli Sean naist otsinud. Kuid enne seda oli ta liiga kaua viivitanud, mistõttu ei leidnud naist sealt, kust oli otsinud. Nad olid tutvunud Iraagis, kui Sean töötas F-16 peal ja naine tegutses õhuväe lennuõena, kes regulaarselt haavatuid transportis. Hiljem, kui Sean viidi üle Phoenixisse Luke'i õhuväebaasi, kus ta pidi samas lennukis instruktorina töötama, oli naine jälle seal ja töötas baasi haiglaõena. Nad olid kaks aastat kohtamas käinud, kuid siis toimus nende elus suur muutus – Franci teenistuskohustus lõppes, misjärel ta avaldas soovi õhuväest lahkuda ja tavaellu naasta. Sean pidi saama mitmekülgse väljaõppe U-2 luurelennuki piloodina. Ta ei näinud põhjust, miks nende vahel pidanuks midagi muutuma. Ta oli naisele teatanud, et ta paigutatakse ümber Põhja-Californiasse Beale'i õhuväebaasi. Huvi korral võinuks naine arvatavasti sealgi tööd leida.

Pärast seda oli nende suhe hakanud lagunema. Pärast kaht aastat kohtingutel käimist oli kahekümne kuue aastane naine valmis sügava-

maks pühendumiseks. Ta ihkas abielluda ja peret luua, kuid Sean mitte. Noh, iseenesest polnud selles midagi uut – naine oli juba suhte algusest peale temaga aus olnud. Franci oli alati lootnud abielluda ja lapsi saada. Aga Sean ei vajanud järelemõtlemisaega – ta lihtsalt ei suutnud vaimusilmas kujutleda, et tema peaks niisugusesse kodusesse lõksu langema. Iialgi. Franci polnud teda liiga palju tagant sundinud, kuid polnud ka oma unistusest taganenud. Ja Sean oli talle truu. Ta kinnitas naisele, et armastab teda, sest see oli tõsi. Kui ta sattuski vahel mõnele kenale tüdrukule hindava pilguga järele vaatama, ei arenenud sellest midagi. Ja kuigi mõlemal oli oma kodu olemas, veedeti kõik ööd koos, kui emb-kumb neist parajasti baasist eemal polnud. Aga mis puutus abiellumisse ja laste saamisesse, siis Franci oli selle poolt ja kahekümne kaheksa aastane Sean vastu.

Naine oli öelnud umbes midagi sellist: „On aeg meie suhe järgmisele tasandile viia või täielikult lõpetada.“

Noorele hävituslendurile pole mõtet ultimaatumeid esitada. Piloodid ei allu tüdruksõprade korraldustele. Mõistagi polnud ime, et nad läksid riidu ja Sean ajas Franci nutma, loopides mõttetuid rumalaid kommentaare, nagu: „Mitte selles elus, kullake. Kui mind huvitaks abiellumine, siis *oleksime* juba abielus“ ja „Kuule, ma keeldun kategooriliselt jõmpsi-katega jändamast, selge? Isegi koos sinuga.“ Oojaa, tõeliselt arukas mees.

Franci oli vihahoos öelnud asju, mida ta arvatavasti tõsiselt ei mõelnud. Ei, see polnud tõsi, meenus Seanile nüüd, kui ta läbi rahvarohke ruumi Francit piidles ning too sõbrataridega naeris ja lobises. „Sean, kui sa mind maha jätad, siis kaon jäädavalt – sa ei näe mind enam iialgi. Ma vajan pühendunud partnerit või kõnnin lihtsalt minema.“

Üleoleva geeniusena, nagu Sean oli, oli ta vastanud: „Ah soo? Vaata, et sa uksega vastu tagumikku ei saa.“ Ta krimpsutas selle mälestuse peale nägu.

Nad olid kibestunult lahku läinud. Sean oli läinud Beale'i, sest ametikõrgenduse ja juhtiva positsiooni saavutamine tundus U-2 puhul tõenäolisem kui suure konkurentsiga F-16-s. Ta oli lõpetanud õhuväeakadeemia ja tal oli lootust saada kindraliks, kui õigeid samme astub. Franci oli õhuväest lahkunud.

Sean oletas ekslikult, et leiab naise tema ema juurest või vähemalt kusagilt lähedalt – Santa Rosast. Ent mõni kuu hiljem, kui Seani väljajõpe seoses uue lennukiga läbi sai ja ta oli valmis nende olukorrast mõistlikult, rahulikult rääkima, oli Franci kadunud nagu tina tuhka. Ning naise ema samuti. Ja nad polnud jätnud uut kontaktaadressi.